

Märk Hur Vår Skugga

Cornelis Vreeswijk

Märk hur vår skugga, märk, Movitz mon frere,
Inom ett mörker sig slutar,
Hur guld och purpur I skoveln, där,
Byts till guld och klutar.
Vinkar Charon från sin brusande älv,
Och tre gånger sen dödgrävaren själv,
Mer du din druvan din ryster.
Därför, Movitz, kom hjälp mig och välv
Gravvård över vår syster!

Lillklockan klämtar till storklockans dön,
Lövad står kantorn I porten
Och till de skrålande gossarnas bön
Helgas denna orten.
Vägen opp till templets griftprydda stad
Kantas mellan rosors gulnade blad,
Multnande plankor och bårar;
Till dess den långa och svartklädda rad
Mjukt sig bugar I tårar.

Så gick till vila, från slagsmål och bal,
Grälmakar Löfberg, din maka,
Ej mer från gräset långhalsig och smal
Hon än glör tillbaka.
Hon från Dantobommen skildes I dag
Och med henne alla lustiga lag.
Vem skall nu flaskan befalla?
Torstig var hon och urtorstig är jag;
Vi är torstiga alla.

(Ack längtansvärda, och bortskymda skjul
Under de susande grenar,
Där tid och döden en skönhet och ful
Till ett stoft förenar!
Till dig aldrig avund sökt någon stig;
Lyckan, eljest uti flykten så vig,
Aldrig kring grifterna ilar.
Ovän där väpnad, vad synes väl dig,
Bryter fromt sina pilar.)